

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 9.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί απόρριψως ως απαράδεκτου τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Βασιλείου Ἀναγνώστου. — 2) Περί ἀναίρεσως τοῦ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 72 βουλευματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών. — 3) Ὅτι κηρύττεται ἀρμόδιον τὸ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖον διὰ νὰ δικάσῃ τὴν μεταξὺ τῆς Ἑλένης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Γεωργίου Σταΐκου, κατοίκων Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Σαδὶκ Δερβῆς Βαΐζη Ὀθωμανοῦ διαφορὰν περὶ διανομῆς κληρονομικῶν κτημάτων. — 4) Περί απόρριψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Κ. Κυρίλλου ἐπισκόπου Ἀργολίδος.

(Ἀπόφ. Ποιν. ρις'). (Ἀρ. Πρωτοκ. 83).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀναγνώστου Διαλέτου κάτοικος Χρυσοβιτζίης, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Τριχωνίας κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν ἐπὶ ἐξουθίσει τοῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως, τῶν νόμων, καὶ τῶν δημοσίων ἀρχῶν, ἐπὶ ὕβρει τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ αἰκίᾳ, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν. Κατὰ τῆς καστηρίου ταύτης, ἐπιδοθείσης τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1836 ἀποφάσεως ταύτης, ἐπιδοθείσης τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1836 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ καταδικασθέντος ἀπόντος, ἔγινε παρὰ τοῦ τελευταίου κατὰ τὴν 18 Νοεμβρίου ἀνακοπὴ, ἥτις ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1836 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Κατὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου 1836 ἐζήτησεν ὁ εἰρημένος Διαλέτος τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 110 κατ' ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως διὰ τοὺς λόγους· 1. Ὅτι τὸ πλημμελειοδικεῖον ὥφειλε νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον εἰς τὴν δίκην του καθότι αὐτὸς ἀπὸ τῆς 22 Μαρτίου 1836 μέχρι σήμερον διετέλει εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ 2. ὡς πρὸς τὸ παπαδεκτὸν τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως, ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία δὲν ἀρχεται, εἰμὴ ἀπὸ τῆς 18 Νοεμβρίου 1836 καθ' ἣν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἔκαμε τὴν ἀνακοπὴν, διότι κοινοποίησις εἰς αὐτὸν ἀπόντα δὲν ἔγινε, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 337 άρθρου τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα νὰ ἀπορρίψῃ

ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος καθὼ ἐκπρόθεσμος·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 355 καὶ 406 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις πρέπει νὰ γίνεταί ἐντὸς πάντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασις, καθ' ἣς ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις ἐξεδόθη τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἀνααιρεσίοντα τὴν 21 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἡ δὲ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις ἔγινε τὴν 26 Δεκεμβρίου 1836 ἤτοι 60 ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς τὸν ἀνααιρεσίοντα ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐπομένως δὲν ἐφυλάχθη ἡ περὶ προθεσμίας πρὸς ἀναίρεσιν διάταξις τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ προσέτι ἡ περὶ ἀνακοπῆς αἴτησις τοῦ ἀνααιρεσίοντος, γενομένη καὶ αὐτὴ ὅχι μόνον μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν καὶ τῆς πρὸς ἀναίρεσιν ὀρισμένης προθεσμίας, καὶ ἐπομένως ἀπορρίψιθαι αὐτῆς ὡς ἐκπρόθεσμος, παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν δὲν ἠδύνατο νὰ διαφυλαχθῇ εἰς τὸν ἀνααιρεσίοντα τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγῃ ἐκπρόθεσμως πρὸς ἀναίρεσιν καὶ μετὰ τὴν περὶ τῆς ἀνακοπῆς ἀπόφασιν τῆς ὁποίας δὲν ἐζητήθη ἡ ἀναίρεσις·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσως αἴτησιν τοῦ Βασιλείου Ἀναγνώστου Διαλέτου ἐκ Χρυσοβιτζίης, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 110 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν ἀνααιρεσίοντα εἰς τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Ἰανουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Φεβρουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. ποιν. ριζ').

(Ἀριθ. πρωτοκ. 114).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα, παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην, ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος, Μελαῖ καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 28 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Γκένιγκερ δασάρχης Εὐβοίας κατεμνηνύθη, ὅτι ἐσχίσε τὴν κλήσιν τοῦ παρὰ τῶ ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικεῖ ἀνακριτοῦ, καὶ τὸ ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος, διὰ τῆς ὁποίας ἐπροσκαλεῖτο ὁ δασοφύλαξ Χαράλαμπος Καπαμᾶς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκρατήριον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 119 βουλευμάτος του, κατὰ τοῦ ὁποίου ὁ εἰρημένος δασάρχης Γκένιγκερ διὰ τοῦ συνηγόρου του ἔκαμεν ἀνάκλησιν. Τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἀφ' οὗ προηγουμένως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 63 βουλευμάτος του ἀιέτασε περαιτέρω ἀνάκρισιν, ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀριθ. 72 βούλευμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπέρριψε τὴν γενομένην ἀνακοπὴν. Τοῦ τελευταίου τούτου βουλευμάτος τῶν ἐφετῶν ἐξήτησεν ὁ Γκένιγκερ τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους 1. Ὅτι ἐνὸς δὲν ὑπάρχει ἀποδεδειγμένη ἢ προσπατούμενη εἰς αὐτὸν πράξις, οὐδὲ προϋλεπταὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ ἀρθρον 153 τοῦ ποινικοῦ νόμου· ἐπεὶ δὲ ἡ σημασία τούτου εἶναι τοιαύτη, ὥστε διὰ νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχον τὸ ἐγκλημα τῆς περιούρησεως δημοσίων ἐγγράφων, πρέπει νὰ ἐπισηρίζεται ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ ἴδιον ἄρθρον, ἥτοι νὰ ἀφορᾷ τοιχοκολλημένα δημοσία ἐγγράφα ὁποιοῦδήποτε εἶδους, καὶ τοῦτο γίνεται κατὰ δὴλον ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως *ρουπαίνει*, ἥτις μόνον τὰ τοιχοκολλημένα ἐγγράφα δύναται νὰ ἀφορᾷ. 2. Ὅτι ἡ σχίσις ἐνός ἐγγράφου μιᾶς ἀρχῆς, γενομένη κατὰ μέρος ἐπὶ ἐγγράφων, τὰ ὅποια ἐνεχειρίσθησαν εἰς τινα, ἂν καὶ εἶναι κακῆς πράξις, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως ἐγκλημα προνοούμενον ἀπὸ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσέοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σιεφ' ἐν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ 159 ἀρθρον τοῦ ποι-

νικοῦ νόμου φέρον. « Μὲ φυλάκισιν δὲ τὸ πολὺ ἐνὸς μηνὸς τιμωρεῖται, ὅστις περιούριζει δημοσίως ἄλλα ἐγγραφα τῆς ἀρχῆς, » εἰς ὑπαρξιν τῆς κατηγορουμένης περιούρισεως ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς ἡ δημοσιότης, ὅ ἐστι ἡ παρουσία πολλῶν ἀνθρώπων ἐν δημοσίῳ τόπῳ, ὡς τοῦτο γίνεται ὅλῳ καὶ ἐξ ἄλλων ἄρθρων τοῦ ποιν. νόμου, οἷον τοῦ 150, τοῦ 151 καὶ 158 ἡ δὲ παρουσία πολλῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἀπλὴ ἐπιβαρυντικὴ αἰτία, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸν οὐσιώδη χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐγκλήματος τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος περιούρισεως, ὥστε ἡ ἔλλειψις τοῦ περιστατικοῦ τούτου κατασταίνει ἀτιμώρητον τὴν πράξιν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐξέλαβε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος πράξιν, ὡς γενομένην δημοσίως, διότι ἐγίνετο εἰς τὸ κατάστημα τῆς δασαρχίας, χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ ἐν ταυτῷ, ἂν, ἔλκετο χώραν καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ οὕτως ἡρμήνευσε ψευδῶς τὴν ἔννοιαν τοῦ εἰρημένου 153 ἀρθρου, καὶ ἡ ψευδὴς αὕτη ἑρμηνεία κατὰ τὸν § 3. τοῦ 263 ἀρθρου τῆς ποιν. δικον. εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου δὲν τιμωροῦνται ἄλλαι παρὰ τὰς πράξεις, ὅσας νόμος ῥητὸς ὥρισε προηγουμένως ὡς κολασίμους, καὶ κατὰ τὸ 500 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. μὴ ὑπαρχούσης κολασίμου πράξεως, ἀπολύεται ἐντελῶς ὁ καταδικασθεὶς.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὸ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 72 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀπαλύνει ἐντελῶς τὸν κατηγορούμενον Γκένιγκερ δασάρχην, ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσέοντα τὸ προκαταβληθέν πρόστιμον τῶν 100 δραχμῶν, νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλευμάτος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἰανουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Φεβρουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 85).

(Ἀριθ. Πρωτοκ. 68).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος, τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Παζίκου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 7 τοῦ παρελ-

θόντος Δεκεμβρίου 1836 διὰ τὴν δικάσῃ, μεταξὺ τοῦ Ἀναστασίου Μπαλάνου καὶ τοῦ Γεωργίου Σταΐκου κατοίκων Ἀθηνῶν, πληρεξουσίου τοῦ μὲν πρώτου τῆς συζύγου του Ἑλένης, τοῦ δὲ δευτέρου ὡσαύτως τῆς συζύγου του Μαρίας, ἐναγόντων, παρόντων καὶ τοῦ Σαδίκ Δερβῆς Βαΐζης Ὀθωμανοῦ ἐναγομένου, κατοίκου Σμύρνης, ἀπόντος, τὴν ἐξῆς αἰτησὶν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου.

Ἰπαρχύσης διαφορᾶς μεταξὺ τῶν εἰρημένων Ἀναστασίου Μπαλάνου, καὶ Γεωργίου Σταΐκου ὡς ἐπιτρόπων τῶν νεοφωτίστων συζύγων τῶν ἐξ ἐνὸς μέρους, καὶ τοῦ Σεῖδ Σέχ Ἀχμέτ πληρεξουσίου τοῦ Σαδίκ Δερβῆς Βαΐζης ἐξ ἑτέρου, περὶ διανομῆς κληρονομίας, καὶ εἰσχυθείσης κατὰ συνέπειαν ἀγωγῆς, ὑπὸ μὲν τοῦ Ἀναστασίου Μπαλάνου καὶ Γ. Σταΐκου ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ὑπὸ δὲ τοῦ Σεῖδ Σέχ Ἀχμέτ ἐνώπιον τῆς ἐπὶ τῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν διαφορῶν διορισθείσης μικτῆς ἐπιτροπῆς. Ὁ Ἀναστάσιος Μπαλάνος παρουσιάσας εἰς τὸ δικαστήριον τὰς ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι ἡ αὐτὴ διαφορὰ εἶναι ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν καὶ εἶναι ἐκκρεμὴς ἐπιτροπῆς, ἐζητήσατο παρὰ τοῦ ἀρείου πάγου τῆς μικτῆς ἀπὸ 2 (14) Ὀκτωβρίου 1836 Β. Δικταγ. δυνάμει τοῦ ἀπὸ 2 (14) Ὀκτωβρίου 1836 Β. Δικταγ. ματος νὰ κηρύξῃ ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως τὸ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖον. Κατὰ συνέπειαν τῆς αἰτήσεως ταύτης ὁ ἀρεῖος πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 70 ἀποφάσεώς του ἐπέτρεψε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς εἰρημένους Α. Μπαλάνου καὶ Γεωργίου Σταΐκου νὰ κλητεύσωσι τὸν ἀντίδικόν των πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως. Γενομένης τῆς κλητεύσεως κατὰ τὸν νόμον, ἡ αἴτησις εἰσῆχθη εἰς τὸ ἀροκατήριον πρὸς συζήτησιν.

Ἀκούσαν τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικαν συνήγορον τοῦ Α. Μπαλάνου καὶ Γ. Σταΐκου καὶ τὸν εἰσχυγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ πᾶσα εἰδικὴ δικαστικὴ ἐξουσία δὲν φέρει μεθ' ἑαυτῆς εἰμὴ ἐξακριβωμένην δικαιοδοσίαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἔξω τοῦ κύκλου τὸσον τοῦ γένους τῶν ὑποθέσεων, τῶν ὁποίων ὁ νόμος ὥρισεν (quoad genus causarum), ὅσον καὶ τῆς ποσότητος μέχρι τῆς ὁποίας ὁ νομοθέτης ἐσυγχώρησε νὰ ἐκτενηθῇ (usque ad certam summam)· ἡ δὲ μικτὴ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ 1 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 καταστατικοῦ αὐτῆς διατάγματος, δὲν δύναται νὰ δικάσῃ εἰμὴ μόνως ἀγωγὰς πραγμάτων, δὲν δύναται νὰ δικάσῃ εἰμὴ μόνως ἀγωγὰς πηγμάτων ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων, ἢ προσωπικὰς, πηγματούσας ἀπὸ πώλησιν ἀκινήτων κτημάτων ἢ δὲ προκειμένη ἀγωγή εἶναι περὶ διανομῆς κληρονομίας καὶ ταύτην ὁ νόμος δὲν τὴν θεωρεῖ, οὔτε πραγματικὴν, οὔτε προσωπικὴν, ἀλλὰ τὴν ὀρίζει μικτὴν (Ἰνστιτ. Θεοφ. β. δ. τ. § 5. 20) καὶ ἡ τελευταία αὕτη δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὰ ὅρια τῆς δικαιοδο-

σίας τὴν ὁποίαν ὁ νομοθέτης ἡμῶν ἀπένειμε εἰς τὴν μικτὴν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐπομένως ἀνήκει εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην,

Ἀποφαίνεται ἀρμόδιον τὸ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖον διὰ τὴν δικάσῃ τὴν μεταξὺ τῆς Ἑλένης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Γεωργίου Σταΐκου, κατοίκων Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Σαδίκ Δερβῆς Βαΐζης Ὀθωμανοῦ διαφορὰν περὶ διανομῆς κληρονομικῶν κτημάτων, καταδικάζει, τὸν εἰρημένον Σαδίκ Δερβῆς Βαΐζης εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης, καὶ εἰς τὰ νόμιμα ἐξόδα τῶν ἀντιδίκων του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰανουαρίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 18 Ἰανουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 86).

(Ἀρ. Πρωτοκ. 84).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Αναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου Γ. Ἀθανασίου Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσχυγγελέως Κ. Α. Παΐκου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 18 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Κ. Κυρίλλου πρῶτον μητροπολίτου Λαρίσης νῦν δὲ Ἀργολίδος ἀναίρεσιόντος, ἀπόντος καὶ τοῦ Γ. Φρεωρίτου κατοίκου Ἀθηνῶν ἀναίρεσιβλήτου παρόντος, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Γεώργιος Φρεωρίτης ἔχων ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Κ. Κυρίλλου διὰ δάνειον γροσίων 12338 35/40 ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ζακύνθῳ κριτηρίου αὐτῆς αὐτῆς τῆς πρώτης ἀκροάσεως. Ἐκδοθείσης ἀποφάσεως χρονολογουμένης τὴν 26 Φεβρουαρίου 1825 ὑπὸ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος, ὁ Γ. Φρεωρίτης, ἐνήργησε κατὰ συνέπειαν ταύτης τὴν μεσεγγύησιν καὶ ἐκποίησιν τῶν εἰς Ζάκυνθον εὐρισκομένων πραγμάτων τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἀπόσβεσιν τῶν εἰς αὐτὸν ὀφειλομένων. Μὴ ἐξαρκέσαντος δὲ τοῦ προϊόντος τῶν κατασχεθέντων καὶ πωληθέντων πραγμάτων πρὸς ἐξόφλησιν, ἐζήτησεν ὁ Φρεωρίτης δι' ἀναφορᾶς τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου 1831 πρὸς τὸ κατὰ τὸ φανάριον καὶ Πύργον πρωτόκλητον δικαστήριον νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὑποληφθέντος χρέους.

Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 727 ἀποφάσεως τοῦ ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ζακύνθῳ δικαστηρίου καὶ τὰς κατὰ συνέπειαν αὐτῆς ἐπιχειρηθείσας πράξεις, καὶ διέταξε δι' ἐτέρας ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 730 κατ' αἴτησιν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Κ. Κυρίλλου τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ Γ. Φρεωρίτου· τῶν δύο τούτων ἀποφάσεων ἐζήτησεν ὁ Γ. Φρεωρίτης παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου μεταρρυθμίσιν. Γενομένης δεκτῆς τῆς αἰτήσεως, τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο μεταρρυθμίσας τὰς ἐκδοθείσας ἀποφάσεις, διέταξεν νὰ μένῃ ὁ Γ. Φρεωρίτης κύριος τῶν ἐν Ζακύνθῳ δημοπρατηθέντων πραγμάτων τοῦ ἐναγομένου εἰς λογαριασμὸν τοῦ χρέους του κ. λ. π. Τῆς τελευταίας τυχούσης ἀποφάσεως τοῦ πρωτοκλήτου ὑπ' ἀριθ. 1025 ἐζήτησεν ὁ πρόφην Λαρίσης Κ. Κύριλλος τὴν ἀκύρωσιν παρὰ τοῦ πύσαντος ἀνωτάτου δικαστηρίου διὰ τοὺς λόγους· 1. Ὅτι τὸ ἐν Ζακύνθῳ δικαστήριον δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου του κυρίαν δίκην, καὶ ὅτι πρὸς τούτοις δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ κρίνῃ ἐρήμην χωρὶς νὰ παρασταθῶσιν ἐπιτροποὶ τοῦ ἀπόντος ξένου· 2. Ὅτι τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἀποφασίσαν νὰ πληρωθῇ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χρέος εἰς δίστηλα καὶ ὅχι εἰς τρέχοντα γρόσια, καὶ νὰ πληρωθῶσι τόκοι ἐπὶ τόκων, παρεβίβασε τοὺς νόμους τοῦ τόπου, ὅπου ἔγινε τὸ συνάλλαγμα καὶ 3. Ὅτι τὸ κατὰ τὸ Φανάρι καὶ Πύργον πρωτοκλήτον παρεβίβασε τὸ 529 ἄρθρον τῆς πολ. διαδικασίας τοῦ 1830, διότι ἐθεώρησεν ἰσχυρὰν, καὶ ἀπόρροητον τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῆς Ζακύνθου, ἐνῶ αἱ ἀποφάσεις ξένων δικαστηρίων λογίζονται ἄκυροι, ὅταν ἀντιβαίνουν εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους, ὅπου ζητεῖται ἡ ἐκτελέσεως των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ 529 ἄρθρον τῆς πολ. διαδικασίας τοῦ 1830 φέρει «ὀριστικὴ ἀπόφασιν, εἴτε πολιτικὴ, εἴτε ἐμπορικὴ, εἴτε αἰρετοκρασιακὴ, ἐκδοθεῖσα ἢ ἐκδοθησομένη

εἰς ξένον κράτος κατὰ ἀπόντος Ἑλλήνου, δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχύν, » πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ συμφώνως μετὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς διαδικασίας καὶ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ δικαιοδοσία τῶν δικαστηρίων ἐνὸς κράτους δὲν ἐκτείνεται ἐκτὸς τῶν ὁρίων αὐτοῦ, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλην ἔννοιαν παρὰ ταύτην, ὅτι δικαστικὴ ἀπόφασιν τοῦ ἀνωτέρω εἰρημένου εἵδους δὲν θεωρεῖται ὡς ἔχουσα κύρος, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν, τὸ δὲ κατὰ τὸ Φανάρι καὶ Πύργον πρωτοκλήτον ἀπορροίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ Κ. Κυρίλλου, ἐπισκόπου, τότε μὲν Ἠλιδος, νῦν δὲ Ἀργολίδος, δι' ἧς ἐξαίτετο νὰ ἀκυρωθῇ ἀπόφασιν ἐκδοθεῖσα ἐν μέρει εἰς ξένον κράτος, συνεμορφώθη μετὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ ἐπομένως οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως, καθόσον ἀναφέρονται εἰς ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ὑπάρχουσιν ὁρθοὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῆς Ζακύνθου, δὲν δύναται νὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν, διότι ἡ ἐξέτασις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκτελεσθείσης ἤδη ἐν μέρει εἰς ξένον κράτος, καὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς πράξεων, εἶναι ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων·

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κ. Κυρίλλου ἐπισκόπου Ἀργολίδος, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Νοεμβρίου 1831 καὶ ὑπ' ἀριθ. 1025 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸ Φανάρι καὶ Πύργον πρωτοκλήτου δικαστηρίου καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ νόμιμα ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Ἰανουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Φεβρουαρίου 1837.